

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie.
Tulipandronningen
 Forfatteren Velle Lid Larssen og billedkunstneren Nico Widerberg har i samarbeid laget boka «Tulipandronningen», som lanseres 1. oktober. Boka blir beskrevet som en rustende og søppregelig, men ikke illustrert med Widerbergs tegninger.

Tidens debutanter

Tiden forlag kan presentere en rekke debutanter på årets høstliste. Linn Ullmann (bildet) kommer med romanen «Før du sovner», pseudonymet E. Ernst har skrevet «Onkel Max og plommeiret», Karl Ove Knausgård er mannen bak «Ute av verden» og Silje Vabø har skrevet diktsamlingen «Tørreng».

BOKEKSTRA: side 36 og 37

• Intervju med Bjørge Vik.
 • Dagbladet lanserer litteratur på nett.

DAGENS KRONIKK: side 38

STUDENTDEBATTEN

«Universitetsplager i tradisjonens lys»
 av Ivar Bleiklie

Stanken av fin litteratur

117938

Er du beboer i området rundt Drammensveien 99, bør du vite bedre enn å ettermiddagslufts nyfriskerte Chappy der i ettermiddag.

Rever på oppdrettsfarmer kan bli så skadd av skarpe skudd og sterk lyd at de spiser opp sine avkom. Små Frøner-voffer kan bli mentalt ødelagt av langt mindre enn å se Kjell Askildsen kveile seg som en rusten spiker ved et redningsflekkebord, høre en Tsjkfortjet potet hvile stille om noens geni eller blyvne at Herbjørn Sørebø ikke drikker i det hele tatt. Inne i hagen tygger ikke ulvene på harna sine. Vi sluker dem hele og raper høyt etterpå.

Jeg har opplevd å få ta kakestykket etter Jostein Gaarder, and man - that was something. Jeg har forsøkt å sjekke opp ei søt dame som het Elfi, med den litterært innsiktsfulle replikken «du heter jo det samme som dattera til Harald Sverdrup», hvorpå hun opplyste at hun var nettopp det.

Jeg har vært knust under Salman Rushdies øyelokk. Arjas friske harm og politifolkens tilstedeværelse, men det var for. Nå er William trygg for alt annet enn bransjeavtalen, og står skolegutt der grusgangen slutter, mens folk forsvinner bak ham med et gølden handshake i minneboka og ei men fra de grønne tørdassene begynner å sige inn over selskapet.

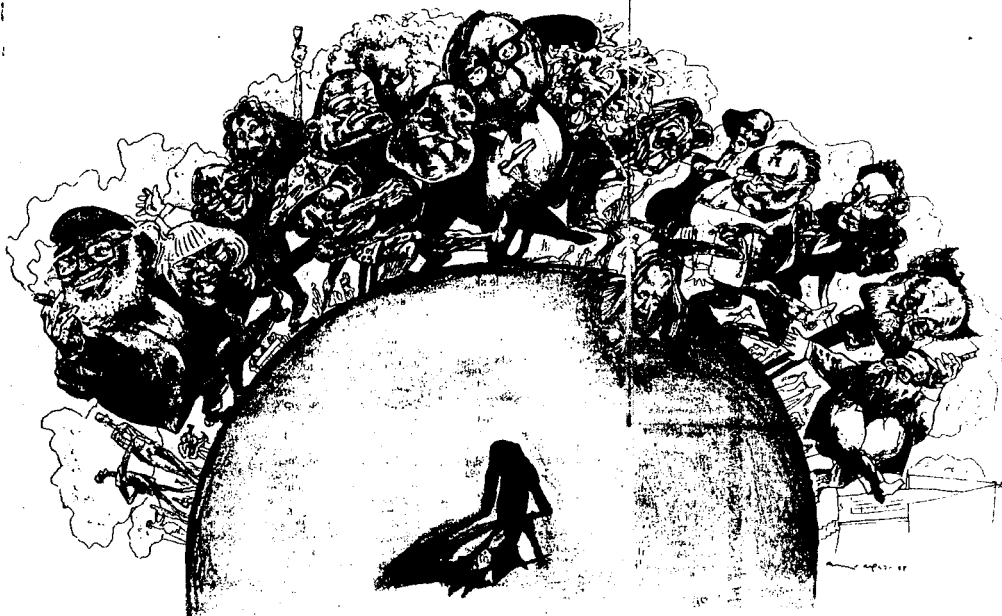
Bækkelund, den overdimensjonerte rakkerungen som rapper en neve peanøtter og topper det med en jordbær fra dessertbordet, som ennå ligger på våget rett. Eystein Eggen, svømmer rundt i folkemengden og sjikanerer dem som vil høre, gjerne folk han ikke har møtt før, men de kjenner ikke igjen dette århundrets mest berømte ekssvigersønn, Mykles må vite.

Harald Rosenløw-Eeg i skinnbukser gjør kameratslig V-tegnet mot en Arne Berggren som er i ferd med å bli mer og mer lik Jan E. Hansen ringer, og en forlagsdame går alpin gjennom mengden for å finne en av forfatterne sine. Radio i Boda har klart å trenge inn i jetsethagen til William Nygaard.

Mobiltelefonen lander på rekka til Anne Karin Elstad, som smiler høflig når Edvard Hoem forteller om seg selv i språket sitt, om Jesus, seg selv igjen. Shakespeare og sitt tredje ekteskap. Alt henger i hop på en hagefest, og du ser ingen lenger før du neste år blir minnet på at du mistet dem allerede ved 17-tida på samme tid i fjor.

Der står treet Gert Nygårds-haug kan klatre opp i og holde selskapet i ånde med en perlerad av både besvergelses over norsk litteratur og kjærlighetsklæringer til samme bismisniss. Jan Kjerstad er mafia-glad, livredd for at noen skal oppdage at forlaget gir ham spesialbehandling. En flaske whisky står hvert år klar til ham. Du smiler slesk i alle retninger og tørker fråde av leppene.

Du leter etter et sted å spy og tror du har funnet ei fin tue i utkanten av hagen, men nei, det er håret til Dag Solstad, og du holder deg fast i benken mens kloden snurrer stille

Tegning: ARNE NOST

De to siste åra har jeg måttet låne mellom to og fire hundre kroner av VGs Kristine Brunmark til natchspillet, men før vi kommer så langt, skal vi se at Kjell Bækkelund ikke håndhiser i år heller. Når du tror han ser deg i øynene, spiller han seg i pupillene dine og strekker fram en hånd bestående av fem slappe grillpølser. Han klipper fingrene dine mens han passer på å skumpe bort et glass slik at en av årets litterære debutanter får ødelagt jakken sin. Men debutanten er berøret over dette magiske ølskvalpet utløst av

rundt. Du ser nettopp Jan Kjerstad stå i svarte dongeribukser og leke beskjenen. Munnen hans skjærer ut til venstre i et smil og dultet Ketil Bjørnstad i ryggen, mannen som må bøye seg ned for å snakke med alle. Disse -alle- er nødt til å skrike høyt, for både Tron Øgrim og Herman Willis står i nærheten og brøler høyt om sin egen fortreffelighet. Øgrim med hendene langt inne i stoffet på en sommerkjole, hvis eier bare synes det er ålreit én gang i året. Willis kontrollerer at det altfor dyre slipset han har svindlet til seg fra en annen kollegas forskningsfest, sitter rocka skjeit, han nekter å bære slipseknotte å la Rune Gerhardsen, også kjent som ei tilstrammet sykkelmine ved den tredje åpne skjorteknappen.

Et sukk jager gjennom et av langbordene når Åse Kleveland skriker over plenen. Noen undrer seg på hvorfor hælene ikke sletter fast i kuttet, kanskje aller mest en kjent rockjournalist som befinner seg på bakkenivå og tror han leter etter et armbåndsur. Den legendariske utropet «nærgj-

dringsnd» seiler ut fra den grubbete kroppsinnetningen, og kameratene vet at det var legget for minst to runder siden. De ruller ham inn under dessertbordet slik at Kristian Otosen slipper å se begredeligheten når han passerer på vei mot en sjomannshilsende Jahn Otto Johansen.

Alarmen går rett over Barne-TV-tid. At Aschehoug ikke kunne vite bedre (det er pinad ikke rart at folk ikke leser bøker). SLUTT PÅ OLET! En ikke altfor sot servitor, håndplukket for at ikke Tron Øgrim skal få lyst på henne og lage ko ved disken, smiler beklagende og åpner demonstrativt opp kransen.

Fatet smelter, slangen bulker seg, og er du rask nok, rekke på å kaste kjeften under kransen og få den siste bobla før du for syns skyld ber om en Paris. Hvis ikke Afterpostens nye gerilla av kulturabes har vært der før deg for å hente ol til den seint ankomne sjarmen. Jo Nesbø.

Øynene dine farer langs bordene etter hensatte ølglass. Du nærmer deg Nils Johan Ring-

dal, for du veit at han er idrettsmann og drikker lite. I år er skjortestilen hans mer «los Honolulu» enn Hawaii, og det ser latterlig ut å bare nippe rødvin med slike svære armer. Bak ham står det alltid ol, for det er så mange som vil hente ol til ham og få roverhistorier fra homolivet i San Fran, og DER ser du glasset stå. Du sniker deg rundt en forlagskonsulent, får en poseidebutant til å skvette hoflig unna, og DER har du hånda på glasset og Rita Westviks stemme i øret. Hun skriker «min, min ol, din slyngel», du bestemmer deg for å være testosteronjuling nr. 2 og venter hanskene hennes rive av ørene dine, men det skjer ikke, fordi du har klart å gjemme deg bak ei bjørk og du kjenner at du må spy igjen. Du finner ei ny grå og mosemyk tue. Denne gangen er det håret til Edvard Hoem. Du lar det være, sjangler ut og møter Rita som opprores over at vi ikke lenger har middelalderens høflighetsnormer, men hva faen gjør hun her, egentlig?

For å være sikre setter vi ut et rykte om at det er natchspiel i baren på Kastanjen som gjelder, men vi holder hele tida et halvt øye med Kanonene.

Hvor går de? Hvor står de? Når som helst nå kan en av De Fire Store reise seg, stå på glasset med saltaffekten han likevel hadde tenkt å rappe, og utrope «I'm the greatest writer in the world» eller «død over arbeiderlykken».

Så raver vi åndelig videre og tenker at utenfor porten sitter nok litteraturstudentene fra Bø med store øyne, underholdt av Halvor Fosli og alt som har skjedd innenfor kjerdet. Men det gjør de ikke, vi river med oss et par bilspil på veien mot Kastanjen og Kunstnerenes Hus og ser en selvsikker, liten Chappy forsøke å holde igjen en vettsskremt hundecier og nabo. Vigdis Hjorth bøyer seg ned for å klappe hunden, og flere av oss tenker at hun kommer til å skrive om denne rorende opplevelsen i sitt neste store romanverk.

I kveld får jeg juling.

Vidar Kvalshaug

• PS: Dagbladet på nett sender direkte fra hagefesten i kveld fra kl. 17.
www.dagbladet.no/litteratur

Forfatteren og kulturjournalisten VIDAR KVALSHAUG ralfjer i dag over en institusjon i selskapslivet: Aschehougs årlige hagefest. Han er svært inhabil siden han selv går på hagefesten hvert år og forsyner seg grovt av gratis alkohol. Hvis ikke festen blir avlyst på grunn av været, kan den bli omtrent som dette.